

[Petra Petersen.]

Poul Sørensen har også i dag oplyst, at man i Aalborg er indstillet på yderligere at spare penge ved skolebespisningen. Jeg ved, at man i Aalborg har beklaget, at man på byens gamle skoler ikke havde skolekøkkener, og at børnene måtte gå gennem byen til folkekøkkenet for at få et måltid varm mad. Det skulle være årsagen til, at skolebespisningen ikke var så udviklet i Aalborg som andre steder. Nu er børn i al almindelighed ikke så interesseret i vælling og grød, hvad der også fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, og hvoraf det ses, at sundhedsstyrelsen udtaler, at det bør være en forudsætning for skolebespisningen, at den foretages efter en sundhedsmæssigt udarbejdet kostplan, og sundhedsstyrelsen går såvidt jeg ved ind for Oslo-frokosten, der består af smørrebrød, mælk og frugt. Skolebespisning har foruden det formål at mætte børnene også det mål at give børnene mad af ernæringsmæssig betydning, og jeg tror ikke, man får sundhedsmyndighederne til at erklære, at en portion vælling har megen betydning.

Men for at holde os til Aalborg, så har Aalborg også nye skoler; jeg har f. eks. set en meget smuk skole i Aalborg, som ganske givet har skolekøkkenet. Jeg ved også, at man i nogle byer har fået smørrebrød fra restauranter til skolebespisningen, så det skulle ikke være nødvendigt at lade børnene i Aalborg, hvis det stadig finder sted, trave gennem byen hen til folkekøkkenet for at få en portion vælling.

Spørgsmålet om skolebespisning er i høj grad et spørgsmål om god vilje fra alle sider, fra kommunerne og fra skolerne, og når det så viser sig, at selv store kommuner mangler denne gode vilje, mener jeg, at man må gøre loven obligatorisk. Kan vi være bekendt, at vi, der altid praler af en god forsorg, finder os i, at kommunerne ikke opfylder deres forpligtelser overfor vore børn? Hvad hjælper det, at vi her i tinget giver love, der ser godt ud på papiret, når disse love ikke føres ud i livet, når de stadigvæk kun er papir.

For ganske nylig har vi haft et eksempel fra Skanderborg amt, hvor et 9 måneder gammelt barn er død af underernæring, efter amtslægens udsagn simpelthen fordi

kommunen ikke havde opfyldt sin forpligtelse overfor befolkningen ved at gennemføre den sundhedsplejerskeordning, som rigsdagen havde lovfæstet allerede i 1937. Sådanne tragedier kan man undgå. Barnet døde først og fremmest, fordi det har fået en forkert ernæring. Jeg har forøvrigt flere gange tidligere her i tinget i forbindelse med forsorgen for vore børn talt om den engelske syge, der igen viser sit hæslige ansigt og gør vore børn til invalider eller, som i dette tilfælde, medfører barnets død. Nu er det muligt, man vil sige, at barnets moder ikke forstod at passe sit barn, men det var også for at nedsætte børnedødeligheden, at loven om sundhedsplejersker blev gennemført. Vi fortæller gladelig — måske endda selvglade — for hvem, der vil høre det, at hos os i Danmark har vi en ordning om sundhedsplejersker. Men det har vi altså ikke, og fattigdommen breder sig i Danmark. Jeg er bange for, at den moder i Skanderborg ikke havde det nødvendige til at give barnet den rigtige ernæring, og jeg er ganske overbevist om, at hun ikke er den eneste moder, der er i den situation. Det er også derfor, vi igen har en opblussen af den engelske syge.

Venstres ordfører ville, før han kunne medvirke til dette lovforslags gennemførelse, have mere overbevisende argumenter om nødvendigheden af at gennemføre dette lovforslag. Det får mig til at fortælle om mit besøg for et års tid siden hos en landarbejderfamilie ved en stor gård udenfor Faaborg. Familien boede i et af disse modbydelige huse, hvori der bor tre familier. Da jeg kom ind, sad konen og var ved at made sit spæde barn. Manden var arbejdsløs, en stor og stærk mand, der var ude af stand til at få arbejde; han var ikke i nogen fagforening, fik ingen understøttelse, men hjælp af kommunen, og ellers levede familien overvejende af en 15—16 års drengs fortjeneste. Denne moder sagde til mig: ja, du ser mig made dette barn; det er givet ikke den rigtige ernæring; men det er det eneste, jeg har. Hun gav barnet kiks med vand. Når spædbørnene her i Danmark sulter, sulter også de større børn, og vi ved, at de større børn ifølge naturen kræver mere mad.

Jeg må sige, at jeg er meget, meget for-